KRISTEN CALLIHAN

Backstage

Vertaald door Lona Aalders

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Sophie

We kennen allemaal van die mensen die altijd geluk lijken te hebben. Ze maken promotie zonder daar moeite voor te doen, winnen elke prijsvraag waar ze aan meedoen, vinden zomaar een biljet van honderd dollar op straat. Ik ben absoluut niet een van die mensen. De meesten van ons zijn dat waarschijnlijk niet. Geluk is een selectieve bitch.

Maar vandaag is anders. Vandaag lacht het geluk me toe. En daar ben ik het immens dankbaar voor. Want vandaag bleek bij het inchecken dat mijn vliegticket naar Londen een upgrade had gekregen naar first class. Misschien hadden ze overboekt, en ik heb geen idee waarom ze mij kozen. First class, *baby*. Ik ben zo opgewonden dat ik bijna naar mijn stoel dans.

En wat voor stoel. Bekleed met crèmekleurig leer en afgewerkt met houtpanelen. Waarschijnlijk nephout om veiligheidsredenen, maar dat maakt niet uit. Het is een kleine, zelfstandige capsule, met opbergruimte voor mijn tas en schoenen, een bar, een leeslamp en een breedbeeld-tv. Er staat ook een goodiebag op me te wachten.

Met een gelukzalige zucht laat ik me in de stoel zakken. Ik zit bij het raam, en tussen mij en de stoel naast me zit een matglazen paneel dat ik met een druk op de knop kan bedienen als ik extra privacy wil. De twee stoelen kunnen één gezellige cabine worden door het glanzende paneel te sluiten dat het gangpad afscheidt. Het doet me denken aan een ouderwetse, luxe treincoupé.

Ik ben als een van de eersten aan boord, en snuffel ongegeneerd door alle lekkere dingen in de goodiebag: pepermuntjes, zachte

sokken, een slaapmasker en – o, heerlijk – een zakje met huidverzorgingsproducten. Vervolgens speel ik wat met de knopjes van mijn stoel en laat ik mijn privacyscherm op en neer gaan tot er een onheilspellend klikgeluid klinkt. Het scherm blijft een centimeter boven de scheiding hangen en weigert weer omhoog te gaan.

Ik trek mijn hand snel terug en focus op het uittrekken van mijn schoenen en het doorbladeren van het uitgebreide firtclassmenu. Alles ziet er heerlijk uit. O man, hoe kan ik na deze ervaring ooit weer wennen aan de goedkope sardientjes-in-blik-hel van het budgetvliegen?

Ik probeer een keuze te maken tussen een champagnecocktail en een glas witte wijn als ik de stem van de man hoor. Laag, scherp, Brits en geïrriteerd.

'Wat doet die vrouw op mijn stoel?'

Mijn nekspieren spannen zich, maar ik kijk niet op. Ik neem aan dat hij mij bedoelt, zijn stem klinkt ergens boven mijn hoofd en bovendien ben ik hier tot nu toe de enige vrouwelijke passagier.

Jammer voor hem, maar dit is míjn stoel. Ik heb het twee keer gecontroleerd, mezelf geknepen, en nog eens goed gekeken voordat ik eindelijk durfde te zitten. Ik weet dat ik ben waar ik hoor te zijn, ik weet alleen niet hoe ik hier terecht ben gekomen. Mijn verbazing overtrof alles toen ik bij de ticketbalie te horen kreeg dat ik in first class zat. Denk maar niet dat ik nu nog terugga naar economy.

Ik hou het menu stijf vast terwijl ik doe alsof ik het doorblader en intussen het gesprek afluister. Het antwoord van de stewardess is te zacht om te horen, maar dat van de man niet.

'Ik heb expres voor twee stoelen betaald. Twee. Zodat ik niet naast iemand anders zou zitten.'

Zo, dat is… decadent? Krankzinnig? Ik doe mijn best om niet met mijn ogen te rollen. Wie doet zoiets? Is het echt zo vreselijk om naast iemand te zitten? Heeft deze man ooit economy gereisd? Daar kunnen we elkaars neushaartjes tellen. Hier is mijn stoel zo breed dat ik ruim 30 centimeter verwijderd ben van zijn stomme stoel.

'Het spijt me ontzettend, meneer,' antwoordt de stewardess flemend, wat ik vreemd vind. Ze zou geïrriteerd moeten zijn. Misschien is het inbegrepen bij het pakket. Pik alles van de firstclass-passagiers omdat ze een fortuin hebben betaald om hier te zijn. 'De vlucht is helaas overboekt en alle stoelen zijn bezet.'

'Dat is precies waarom ik twee stoelen heb gekocht,' snauwt hij.

Ze mompelt weer iets op een sussende toon. Ik kan het niet verstaan omdat twee mannen passeren die over aandelen kletsen. Als ze voorbij zijn gelopen, hoor ik meneer Snobby weer.

'Dit is onaanvaardbaar.'

Een plotselinge beweging aan mijn linkerkant laat me bijna uit mijn stoel opspringen van schrik. Het is het rode jasje van de stewardess die zich vooroverbuigt, met haar hand bij de knop van het scherm tussen mij en de man. Ik voel mijn wangen warm worden. Ze begint uit te leggen: 'Er is een scherm voor privacy…'

Het scherm komt niet omhoog.

Ik verstop mijn gezicht in het menu.

'Dat verdomme niet werkt?' Snobby klinkt woedend.

De rest van het gesprek verloopt ongeveer op dezelfde manier. Hij raast, zij kalmeert, ik verstop me tussen pagina één en twee van het menu.

'Misschien kan ik een andere passagier overhalen om van stoel te wisselen?' biedt de behulpzame stewardess aan.

Ja, graag. Zadel iemand anders met hem op, alsjeblieft.

'Wat zou dat uitmaken?' snauwt Snobby. 'Het ging erom dat er een lege stoel naast de mijne zou zijn.'

Als ik haar was, zou ik hem aanraden om op de volgende vlucht te wachten en ons allemaal een hoop ellende te besparen, maar dat zit er niet in. De impasse eindigt als de eikel zich met een getergde zucht in zijn stoel laat vallen. Hij moet lang zijn, want ik voel een koele luchtstroom als hij dat doet.

Vlak voordat hij zich omdraait is de hitte van zijn blik voelbaar.

Klootzak.

Fuck it. Ik klap mijn menu dicht en besluit wat plezier te heb-

ben. Wat is het ergste wat er kan gebeuren? Ze zijn het vliegtuig aan het inladen; mijn plekje hier is veilig.

Ik vind kauwgom in mijn tas en stop er eentje in mijn mond. Na een paar keer kauwen produceer ik een superieur kauwgomgeluid. Pas dan draai ik me naar hem toe.

Halverwege het kauwen bevries ik, even verbijsterd door wat ik naast me zie. Want mijn god, niemand heeft het recht om zo knap en tegelijkertijd zo'n klootzak te zijn. Deze man is zonder twijfel het prachtigste exemplaar dat ik ooit heb gezien. Vreemd, want zijn gelaatstrekken zijn niet perfect of zacht. Nee, ze zijn grof en sterk, met een kaaklijn die scherp genoeg is om door staal te snijden, een stevige kin, hoge jukbeenderen en een neus die bijna te groot is, maar perfect bij zijn gezicht past.

Ik verwachtte een fletse, grijzende aristocraat te zien, maar deze man is gebruind, met gitzwart haar dat over zijn voorhoofd valt. Hij heeft zijn gebeeldhouwde, volle lippen samengeknepen van irritatie terwijl hij fronsend naar het tijdschrift in zijn hand kijkt.

Maar hij voelt dat er naar hem gestaard wordt. Het feit dat mijn mond openhangt maakt de situatie niet bepaald beter. Hij draait zich om en kijkt me woedend aan. Ik word overweldigd door een overvloed aan mannelijke schoonheid.

Zijn ogen zijn azuurblauw. Zijn dikke, donkere wenkbrauwen trekken samen, er broeit een storm op zijn gezicht. Hij staat op het punt me de wind van voren te geven en ik realiseer me dat ik deze kans moet grijpen.

'Jezus,' flap ik eruit, terwijl ik mijn hand omhooghou alsof ik mijn ogen wil beschermen. 'Het is alsof ik in de zon kijk.'

'Wat?' snauwt hij, terwijl zijn laserheldere ogen zich vernauwen.

O, dit wordt leuk.

'Hou gewoon op, oké?' Ik knijp mijn ogen samen. 'Je bent te knap. Het is onverdraaglijk.' Het is niet gelogen, hoewel ik onder normale omstandigheden nooit het lef zou hebben om dat te zeggen.

'Gaat het wel goed met u?' zegt hij, alsof hij het tegenovergestelde denkt.

‘Nee, je hebt me bijna verblind.’ Ik zwaai met mijn hand. ‘Heb je een uitknop? Of kun je het iets lager zetten?’

Zijn neusvleugels trillen, zijn huid wordt een tint donkerder. ‘Geweldig. Ik zit naast een krankzinnige dame.’

‘Wil je beweren dat je je niet bewust bent van het verblindende effect dat je op de wereld hebt?’ Ik kijk hem met grote, verwonderde ogen aan. Tenminste, dat hoop ik.

Hij deinst terug als ik de scheidingswand tussen ons vastpak en een beetje naar voren leun. Verdorie, hij ruikt lekker – naar dure eau de cologne en fijne wol. ‘Vrouwen vallen waarschijnlijk bij bosjes aan je voeten.’

‘Bosjes zijn tenminste stil,’ mompelt hij, terwijl hij met woeste bewegingen door zijn tijdschrift bladert. ‘Mevrouw, doe me een plezier en praat de rest van de vlucht niet meer tegen me.’

‘Bent u een hertog? U praat als een hertog.’

Hij maakt een beweging alsof hij mijn kant op wil kijken, maar hij beheerst zich, waarbij hij zijn mooie lippen zo strak op elkaar perst dat ze wit worden aan de randen. Zonde.

‘Of misschien een prins. O! Ik weet het!’ Ik knip met mijn vingers. ‘Prince Charming!’

Hij zucht, alsof hij twijfelt tussen humor en verontwaardiging en eigenlijk voor verontwaardiging wil kiezen. Dan verstilt hij. Hij realiseert zich duidelijk dat ik hem belachelijk zit te maken.

Dan pas zie ik hoe goedgebouwd deze man is. Ik kijk naar zijn lange, sterke benen, gehuld in een antracietgrijze broek. Jezus, hij draagt een lichtgrijze spencer. Iedere andere man zou eruitzien als een sukkel, maar hij niet… de spencer accentueert zijn gespierde torso en zijn sterke armen, die bijna uit zijn witte overhemd lijken te knappen. Hoe oneerlijk.

Zijn schouders zijn zo breed dat de enorme stoel waarin hij zit klein lijkt.

Maar verder is hij lang en slank. Ik vermoed dat de spieren onder die nette kleding ook om van te watertanden zijn. Fuck.

Ik neem het allemaal in me op, inclusief de manier waarop zijn grote handen zich tot vuisten ballen. Ik geloof niet dat hij geweld

zou gebruiken. Zijn gedrag is dat van een pompeuze eikel, niet van een bullebak. Hij heeft zijn stem geen enkel moment verheven tegen de stewardess.

Toch klopt mijn hart sneller als hij zich langzaam naar mij toe draait. Zijn weelderige lippen vormen zich tot een duivelse glimlach.

Niet naar kijken. Hij zal je meezuigen in een hete draaikolk, en dan is er geen weg terug.

'U hebt me ontmaskerd,' vertrouwt hij me toe met een zachte stem die me doet denken aan toast met warme boter. 'Prince Charming, tot uw dienst. Vergeef me dat ik zo kortaf tegen u ben, mevrouw, maar ik heb een uiterst belangrijke missie.' Hij leunt dichterbij, zijn blik schiet heen en weer voordat hij weer naar mij kijkt. 'Ik ben op zoek naar mijn bruid, ziet u. Helaas draagt u geen glazen schoentje, u kunt haar dus niet zijn.'

We kijken allebei naar mijn blote voeten en de rode All Stars die op de vloer liggen. Hij schudt zijn hoofd. 'U begrijpt dat ik me op mijn zoektocht moet concentreren.'

Hij glimlacht breed, en nep, en er verschijnt een kuiltje in zijn wang. Ik vergeet even te ademen. Dubbel fuck.

'O wauw.' Ik slaak een dromerige zucht. 'Het is nog erger als je lacht. Je zou echt een waarschuwingslabel moeten dragen, zonnestraal.'

Zijn glimlach verdwijnt als sneeuw voor de zon en hij opent zijn mond om iets terug te zeggen, maar de stewardess staat plotseling naast hem.

'Meneer Scott, mag ik u een drankje aanbieden? Champagne? Pellegrino wellicht?'

Het verbaast me dat ze zichzelf niet aan het lijstje toevoegt. Maar de implicatie is er wel, in de manier waarop ze over hem heen leunt, met haar hand op de stoel naast zijn schouder en haar rug zo gebogen dat haar borsten naar voren worden geduwd. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Deze dude heeft dat effect op mensen.

Hij kijkt nauwelijks haar kant op. 'Nee, dank u.'

‘Weet u het zeker? Koffie misschien? Thee?’

Hij trekt een wenkbrauw op, alleen een Brit kan dat op die hautaine manier.

‘Ik hoef niets.’

‘Champagne klinkt heerlijk,’ zeg ik.

Maar de stewardess houdt haar ogen strak op haar prooi gericht. ‘Mijn oprechte excuses voor het misverstand, meneer Scott. Mijn leidinggevenden zijn op de hoogte gebracht en zij zullen er alles aan doen om u tegemoet te komen.’

‘Daar heb ik nu niks aan, maar toch bedankt.’ Hij pakt zijn tijdschrift weer op, op de cover prijkt een strakke sportwagen. Typisch.

‘Goed, als u nog iets nodig hebt…’

‘Hij wil duidelijk niets,’ onderbreek ik haar, ‘maar ik zou graag een… Hé! Hallo?’ Ik zwaai terwijl ze wegslentert, overdreven wiegend met haar heupen. ‘Bueller?’

Ik voel dat hij grijnst en ik kijk hem aan. ‘Dit is jouw schuld, hè?’

‘Mijn schuld?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op, maar kijkt niet op van zijn tijdschrift. ‘Hoe kom je in vredesnaam tot die conclusie?’

‘Met je absurd knappe looks heb je haar blind gemaakt voor de behoeften van anderen. Ze ziet alleen jou, zonnestraal.’

Zijn gezicht blijft uitdrukkingsloos, maar zijn lippen trillen. ‘Kon ik dit talent maar gebruiken om vrouwen tot zwijgen te brengen.’

Ik kan een glimlach niet bedwingen. ‘O, je zou het natuurlijk geweldig vinden als wij hulpeloze vrouwtjes alleen nog maar braaf glimlachend ja en amen zouden zeggen. Hoewel ik vrees dat het bij mij nooit zou werken.’

‘Natuurlijk niet,’ zegt hij droogjes. ‘Ik zit helaas naast een exemplaar dat overduidelijk lijdt aan een ongeneeslijke vorm van verbale diarree.’

‘Zegt de man die sociaal geconstipeerd is.’

Hij verstilt weer, zijn ogen worden groot. Hij snuift gesmoord, maar begint dan te lachen. ‘Jezus.’ Hij knijpt in zijn neusbrug

en doet zijn best zichzelf weer in de plooi te krijgen. 'Ik ben gedoemd.'

Ik glimlach. Eigenlijk wil ik ook lachen, maar ik hou me in. 'Rustig maar.' Ik klop op zijn onderarm. 'Over ongeveer zeven uur is het allemaal voorbij.'

Hij kreunt en tilt zijn hoofd op. Het plezier in zijn ogen is oprecht, en daardoor des te dodelijker. 'Dat ga ik nooit overleven…'

Het vliegtuig schudt even als het loskomt van de gate. Ik zie meneer Zonnestraal verbleken, waarna zijn gezicht even prachtig groen wordt, en daarna verbleekt. Aha. Meneer heeft dus vliegangst. Maar hij zou waarschijnlijk liever crashen dan dit toe te geven.

Geweldig. Die zit waarschijnlijk te hyperventileren voordat we op kruishoogte zijn.

Misschien komt het doordat mijn moeder ook doodsbang is om te vliegen, of misschien omdat ik hoop dat het akelige gedrag van meneer Zonnestraal voortkomt uit angst en niet omdat hij een enorme klootzak is, maar ik besluit hem te helpen. En natuurlijk hoop ik ook wat plezier te beleven terwijl ik dat doe.

Gabriel

Ik ben in de hel. Ik ken het goed: een lange, smalle buis met wiebelige vleugels. Een dodelijke val met vijfhonderd stoelen, muffe lucht en dreunende motoren. Ik ben hier al vaak geweest. Maar deze keer reist de duivel zelf mee, en ze zit naast me.

Ik zit lang genoeg in de entertainmentindustrie om te weten dat de duivel altijd in een aantrekkelijk jasje verschijnt. Zo verleidt ze nietsvermoedende sukkels. Deze specifieke duivel ziet eruit alsof ze uit de jaren vijftig komt: platinablond haar dat om haar engelachtige gezicht krult, grote bruine ogen, rode lippen en een zandloperfiguur dat ik probeer te negeren.

Het is een uitdaging om niet naar die tieten te kijken. Als ze praat, lijken die zachte rondingen te stuiteren alsof ze een eigen wil hebben. En aangezien deze vreemde, luidruchtige dame geen seconde haar mond houdt, loop ik het gevaar betoverd te raken door dit geweldige paar dubbel D's.

God, en ze blijft maar kletsen. Als een plaaggeest die erop uit is om me gek te maken.

'Luister eens…' Nog meer stuiterende tieten, getuite rode lippen… 'Ik heb je door, en het werkt niet bij mij.'

Ik kijk op. 'Wat?'

'Denk maar niet dat je me kunt verleiden met dat keurige Britse accent.' Er wordt met een vinger voor mijn neus gezwaaid. 'Het maakt niet uit hoe sexy je klinkt, het zal niet werken.'

Ik weiger te glimlachen. Het gaat niet gebeuren. 'Ik heb geen idee waar je het over hebt, maar als ik jou was, zou ik psychische hulp zoeken zodra we landen.'

'Pff. Jij doet alsof je doodsbang bent om te vliegen zodat ik medelijden met je krijg.'

Een naar gevoel maakt zich meester van mijn maag en ik bal mijn handen tot vuisten zodat ik niet ga schreeuwen – niet dat ik er een speld tussen zou krijgen. Ze blijft maar onzin spuien.

'Je denkt zeker dat als je doet alsof je verstijfd bent van angst, ik zal aanbieden om je te pijpen, om je af te leiden.'

Mijn vernedering komt tot een abrupt einde als ik het woord pijpen hoor.

'Wat?'

'Nou, vergeet het maar.'

Niet aan je pik denken. Negeer hem. Hij is een idioot. Focus. 'Je bent gestoord. Compleet gestoord.'

'En jij bent een knappe maar sluwe eikel. Helaas is een goed uiterlijk voor mij niet genoeg. Ik doe het niet.'

Ik leun zo dicht mogelijk naar haar toe. 'Luister, als ik je mond al ergens in mijn buurt zou willen hebben, waarom zou ik je dan in vredesnaam hier om een pijpbeurt vragen?' Ik wijs naar het gangpad. 'Waar de hele cabine het kan zien. Wie doet zoiets?'

‘Ik niet,’ zegt ze met een blik vol afkeer. ‘Maar goed om te weten dat je over de logistiek hebt nagedacht.’

Ik mag deze gek niet wurgen. Ik knars zo hard met mijn tanden dat het pijn doet en hou me niet langer in.

‘Mevrouw, als dit dodelijke vervoermiddel als een gedoemde vuurbal richting de aarde zou storten en uw mond om mijn lul mijn laatste kans op seks zou zijn, zou ik alsnog mijn gordel losmaken om mezelf aan de dood over te geven.’

Ze knippert een paar keer met haar grote, opengesperde ogen, maar ze lijkt niet bepaald van haar stuk gebracht. ‘Mooie woorden, zonnestraal. Maar ik denk dat je liegt. Je wilt het heel graag.’

Mijn mond opent en sluit zich als een naar adem happende vis. Ik weet niet wat ik moet zeggen en dat gebeurt me nooit. Ik weiger met de meeste mensen te praten, maar ik ben altijd volledig in staat om iemand er verbaal van langs te geven.

Boven onze hoofden klinkt een belletje en ik zie dat het gordellampje uit is, wat betekent dat we op de goede hoogte zijn en dus stabiel vliegen.

Als ik weer naar mijn reisgenote kijk, bladert ze vrolijk door een tijdschrift, met een kleine, tevreden glimlach op haar gezicht.

Met een schok besef ik dat ze me weer zat te fucken. Ze heeft me tijdens het opstijgen zo effectief afgeleid dat ik er amper iets van heb gemerkt. Nu zit ik gevangen tussen onwillige bewondering, ongemakkelijke dankbaarheid en een intens verlangen naar wraak.

Wraak wint het van de andere emoties en ik bijt op de binnenkant van mijn wang om een grijns te voorkomen.

Ik leun naar voren, in haar persoonlijke ruimte, en negeer de geur van zoete citroentaart die om haar heen zweeft.

Ze is meteen gespannen, gaat stijf rechtop zitten en trekt haar hoofd naar achteren. Ik vind het geweldig.

‘Oké,’ fluister ik zachtjes in haar oor, terwijl ze haar schouders optrekt en zich bij me weg probeert te wurmen. ‘Je hebt gelijk. Ik verlang ontzettend naar orale bevrediging. Zo lief dat je het aanbiedt.’

Ze snakt naar adem, haar fluweelzachte huid wordt bleek. 'Maak je een grapje?'

'Nee, daar waren we al uit.' Ik reik onder mijn veiligheidsgordel om mijn broekriem los te maken. 'Ik wil het, van jou.'

'Ho, wacht even, vriend.' Ze drukt haar hand tegen mijn borst en trekt hem net zo snel weer terug, alsof het contact brandt. Vreemd genoeg voel ik nog steeds de warme afdruk van haar hand door de lagen van mijn kleren heen. Ook dat negeer ik en ik laat mijn wenkbrauwen overdreven op en neer bewegen. 'Geen zorgen. Ik heb een plan. Doe gewoon alsof je hoofdpijn hebt en je hoofd op mijn schoot legt. Ik leg een deken over je heen om het licht tegen te houden. Op die manier zullen ze je gekreun niet gek vinden.'

Ik maak mijn riem los, alsof ik mijn pik tevoorschijn ga halen. 'En ik kan het scherm naar het gangpad natuurlijk sluiten, dan hebben we volledige privacy. Dan hoef je je niet in te houden.'

Ze maakt een gesmoord geluid. 'Jij… smeerlap… dit is echt ongelooflijk…'

'Kom op, *love*. Even lekker zuigen. Een paar ondeugende likjes over het topje?'

Shit. Dat had ik niet moeten zeggen. Mijn pik vindt dit een fantastisch idee en wordt meteen stijf. Haar lippen zijn rood en zacht en vol… Oké, stop. Verman je, idioot.

Ik grijns mijn tanden bloot en leun dicht naar haar toe, hoewel ze knalrood wordt.

'Een beetje pompen en wrijven. Ik ben al zo hard, het zal binnen een paar minuutjes gepiept zijn.'

Een verstikt geluid sterft in haar keel en ik slaak een pijnlijke zucht. 'Verlos me uit mijn lijden, lekker ding.'

Bingo. Haar wenkbrauwen gaan omhoog. 'Serieus? Lekker díng?!' Ze duwt haar neus tegen de mijne, haar ogen zijn donkere spleetjes van woede. 'Jou pijpen? Jij pompeuze, arrogante…'

'Die twee woorden betekenen in feite hetzelfde, liefje.'

'Gore klootza…' Ze zwijgt ineens, leunt een beetje achteruit en scant mijn gezicht. En ineens glimlacht ze. Een brede, tevreden

glimlach, en ik word een beetje duizelig van de snelheid waarmee ze tussen emoties switcht. 'O, heel goed gespeeld, zonnestraal,' zegt ze grijnzend. 'Heel goed gespeeld. Je had me door, hè?'

Ik kan haar niet aankijken, dan zou ik mezelf verraden. Deze vrouw is misschien wel de meest onaangename persoon die ik ooit in een vliegtuig ben tegengekomen, maar ze is duidelijk intelligent. 'Was dat gespeeld?'

Ze lacht spottend. 'Eigenlijk zou je me nu een drankje aan moeten bieden als bedankje.'

'De drankjes zijn gratis in first class, spraakwater.'

'Het gaat om het principe.'

Ik zou haar een hele fles champagne geven als dat ervoor zou zorgen dat ze haar mond zou houden, maar alcohol maakt mensen meestal juist spraakzamer. De gedachte dat ze nog meer gaat praten is vrij afschuwelijk.

Op dat moment komt de stewardess, die me al een tijdje bekijkt alsof ik een sappig stuk vlees ben, naar me toe met een glas champagne op een zilveren dienblad. Ze glimlacht breed naar me. 'Meneer Scott. Uw champagne.'

'Godverdomme,' mompelt mijn praatgrage buurvrouw zachtjes.

Een neutrale uitdrukking behouden onder alle omstandigheden is mijn fort. Maar op dit moment is het een vreemde worsteling. Iets aan mijn vrouwelijke kwelgeest brengt het kind in mij naar boven, en ik wil aan haar haar trekken zoals een pestkop op het schoolplein zou doen. Ik weet mezelf te bedwingen en neem het drankje aan dat de stewardess voor me neerzet.

'Dank u wel,' zeg ik tegen haar terwijl ik het glas doorgeef aan de kletsmajoor naast me. 'Maar het verzoek kwam van mijn buurvrouw, niet van mij.'

De stewardess verbleekt. 'O. Het spijt me zo ontzettend,' zegt ze tegen de onbekende vrouw. Eigenlijk zou ik haar naam moeten vragen. Nee, beter van niet. Verder praten is geen goed idee; ze mag dan vermakelijk zijn, ze is duidelijk niet bij haar volle verstand. En ik hou niet van onvoorspelbare elementen.

‘Ik realiseerde me niet… Ik dacht…’ De stewardess valt stil.

‘Dat geeft niks.’ Mijn buurvrouw leunt naar voren en dringt zich in mijn ruimte terwijl ze de stewardess een begripvolle glimlach schenkt, en ik word opnieuw overvallen door die geur, een mix van zoete citroenen en warme vrouw. ‘Ik begrijp het wel. Het komt door meneer Zonnestraal hier. Hij bracht mij zo van mijn stuk dat ik bijna mijn creditcard tevoorschijn haalde om hem te betalen voor seks.’

Ik verslik me in mijn eigen speeksel. ‘Jezus.’

De stewardess wordt knalrood. ‘Juist. Eh. Kan ik nog iets voor u halen?’

Een parachute.

‘Nee hoor, dank je,’ zegt de mafkees links van me, terwijl ze vrolijk een slokje champagne neemt.

‘Een bruiswater met ijs voor mij, graag,’ zeg ik. Eigenlijk wil ik een fles gin, maar alcohol maakt mijn zenuwen in het vliegtuig alleen maar erger. Gewoon ademhalen, ontspannen, deze helse vlucht doorstaan.

De stewardess werpt me een meelevende blik toe. Naast me wordt tevreden geneuried. Ik verwacht een nieuwe golf van absurditeiten, maar ben vreemd genoeg teleurgesteld als mijn buurvrouw haar telefoon en koptelefoon tevoorschijn haalt. Dus ze is van plan om zich af te sluiten. Briljant. Precies wat ik nodig had. Ik ben er dankbaar voor.

Ik pak mijn tijdschrift en staar naar een foto van een rode Lambo Centenario. Ik heb hetzelfde model in grafiet. Ik sla de pagina om. Hard.

Weer hoor ik haar neuriën, net luid genoeg om boven het gebrom van de motoren uit te komen. Top, ze begint mee te zingen. Die verdomde vrouw heeft me besmet met haar bizarre onvolwassen gedrag, want ik wil haar plagen, haar erop wijzen dat ze vals zingt, al was het maar omdat ik benieuwd ben hoe ze zou reageren. Een vreemd soort verwachting vervult me bij dat idee. Maar dan herken ik het nummer.

De teleurstelling die me overspoelt, is intens. Ik had die niet

verwacht. Niet in deze mate. Want ze luistert naar Kill John en vindt hun muziek duidelijk geweldig. Ik ben ook dol op Kill John. Ze zijn momenteel de grootste band ter wereld en ze zijn verweven met mijn wezen door bloed, zweet en tranen.

Ik ben namelijk hun manager. Killian, Jax, Whip en Rye zijn mijn jongens. Ik zou alles voor ze doen. Met één uitzondering: ik heb geen contact met hun fans. Nooit.

Die les heb ik al vroeg geleerd. Fans worden gegarandeerd helemaal gek als ze horen dat ik hun manager ben. Ze hopen via mij natuurlijk toegang tot de band te krijgen. Wat niet zal gebeuren.

De knappe kletskous begint weer schaamteloos vals te zingen. Haar hoofd wiegt mee op de maat, haar ogen zijn gesloten, ze heeft een gelukzalige blik op haar gezicht. Ik draai me om. Nee, niet teleurgesteld. Opgelucht.

Ik blijf het herhalen als mijn drankje wordt geserveerd en ik het met meer enthousiasme dan gewoonlijk opdrink. Ik. Ben. Opgelucht.